

ÚLTIMA PEDRADA

AGUIRRE, LA CÒLERA DE DÉU

El jutge Aguirre segueix rastrejant Europa

El Jutge Aguirre col·lecciona russos. Una afició com qualsevol altra. N'hi ha que tenen la casa plena de papallones dissecades o sabons d'Hotel, ell omple el jutjat de russos. Ha demanat a la policia que faci un llistat amb tots els russos que van passar per Espanya l'any 17 (2017) i n'hi portin un informe detallat. Ha dit més, ha ordenat als policies que complexin l'encàrrec malgrat els caps policials es neguin a la investigació. Tota una declaració d'intencions.

Posats a fer, el Jutge també vol informació sobre diferents grups d'extrema dreta mundial, en especial els del partit "Alternativa per Alemanya" i d'altres organitzacions angleses i/o americanes. Per reblar el clau, vol dossiers d'alguns rabins jueus poc de fiar. Pràcticament una cacera mundial. I la raó de tot el rebombori és seguir amb el cas Volhov, una ficció somniada, elaborada, perfeccionada, escrita, dirigida i interpretada pel mateix Jutge (la música és l'himne nacional espanyol).

Hi ha éssers humans que neixen amb el destí marcat, el Jutge Aguirre està marcat per l'obsessió paranoica contra els catalans.

No se sap exactament què farà el Jutge amb tota la paperassa que li arribarà. La seva fama com a Jutge no està basada

precisament en l'eficàcia professional. Allò que se'n diu subtil en la feina no ho és i l'anàlisi de milers de dossiers porta feina. Què farà? S'estudiarà cada informe detingudament o seleccionarà als sospitosos per sorteig?

En realitat la resolució del mític cas Volhov, no interessa a ningú, excepte al Jutge Aguirre que vol donar fi gloriós a la seva tragi-comèdia en tres actes.

El que potser sí que hauria de començar a preocupar a les estructures estatals és la permanència en el seu càrrec d'un jutge acusat de prevaricació amb nocturnitat i traïdoria. Un país seriós, no es pot permetre mantenir en nòmina a individus manifestament deteriorats a nivell mental. A casa teva tens tot el dret de convertir el menjador en una sala de tir a l'arc i omplir-lo de dianes amb els rostres dels teus tabús personals, però una vegada arribat a la feina (un jutjat en aquest cas) caldria tornar a una –encara que fos fingida– normalitat.

El fanatisme és dolent per la pròpia salut, però l'estupidesa és perillosa per tota la societat.